

2 november - Allerzielen A - B - C

Ik ben ervan overtuigd, dat noch de dood noch het leven, noch engelen, noch boze geesten, noch wat is noch wat zal zijn, en geen macht in den hoge of in de diepte, noch enig wezen in het heelal ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods. (Rom 8,38.39)

Van leven naar eucharistie

Niets is zo zeker in het leven dat wij moeten sterven. De dood maakt definitief een einde aan ons aardse bestaan. Wat wij hebben en wat wij zijn moeten wij in de steek laten. Alle projecten en plannen gaat de dood uit de weg. Wat wij ook doen om de gedachten eraan te verdringen, het baat niet. Sommigen beschouwen haar spijtig genoeg als absurd en zinloos. Maar is dat wel de zienswijze die overeenkomt met de hoge waardering voor de menselijke persoon die wij vandaag hebben teruggevonden? Moet de mens dan werkelijk in het niet oplossen, voor altijd breken met de banden die hem maakten tot persoon te midden van de gemeenschap der mensen?

Eerste lezing

Jesaja 25,6a.7-9

In die dagen zal de Heer der hemelse machten voor alle volkeren op deze berg een gastmaal aanrichten. Op deze berg zal Hij de sluiers verscheuren die over de volkeren ligt en de doek die uitgespreid ligt over alle naties. De Heer zal voor immer de dood vernietigen; Hij zal de tranen van alle gezichten afwissen, en de schande van zijn volk wegnemen van heel het aardoppervlak. Want zo heeft de Heer besloten. Op die dag zal men zeggen: "Dat is onze God op wie wij hoopten. Hij heeft ons gered. Dit is de Heer op wie wij ons vertrouwen hadden gesteld: laat ons jubelen en ons verheugen in de redding die Hij ons bracht."

Tweede lezing

Filippenzen 3,20-21

Broeders en zusters: Maar ons vaderland is in de hemel en uit de hemel verwachten wij onze verlosser, de Heer Jezus Christus. Hij zal ons armzalig lichaam herscheppen en het gelijkvormig maken aan zijn verheerlijkt lichaam, met dezelfde kracht die Hem in staat stelt het heelal aan zich te onderwerpen.

Evangelie

Lucas 7,11-17

In die tijd begaf Jezus zich naar een stad die Naïm heette; zijn leerlingen en een grote groep mensen gingen met Hem mee. Hij was juist in de nabijheid van de stadspoort gekomen toen daar een dode werd uitgedragen, de enige zoon van zijn moeder, die weduwe was. Een groot aantal mensen uit de stad vergezelde haar. Toen de Heer haar zag gevoelde Hij medelijden met haar en sprak: "Schrei maar niet." Daarop trad Hij op de lijkbaar toe en raakte die aan. De dragers bleven staan en Hij sprak: "Jongeling, Ik zeg je sta op!" De dode kwam overeind zitten en begon te spreken en Jezus gaf hem aan zijn moeder terug. Allen werden door ontzag bevangen en zij verheerlijkten God, zeggende: "Een groot profeet is onder ons opgestaan," en: "God heeft genadig neergezien op zijn volk." En dit verhaal over Hem deed de ronde door heel het Joodse land en de wijde omtrek.

Van eucharistie naar leven

Evenals onze ongelovige broeders worstelen ook wij met de ergernis van de dood. Ook wij willen er een zin aan geven. Spijt onze scherpzinnigste bedenkingen en onze stoutmoedigste verwachtingen vinden wij die niet. Christus is het die er ons de zin van openbaart. Wat wij als eindpunt beschouwden is maar een overgang. Door zijn verrijzenis doet Christus uit de dood leven ontstaan. Iedere Eucharistieviering is als het ware voedsel voor onderweg; sterkte op onze tocht van dit sterfelijk leven naar het definitieve leven. Zo legt zij een band naar het echte Viaticum dat onze eeuwige verbondenheid met Christus en met allen die in geloof ontslapen zijn bezegelt.

2 november - Allerzielen A - B - C

Ik ben ervan overtuigd, dat noch de dood noch het leven, noch engelen, noch boze geesten, noch wat is noch wat zal zijn, en geen macht in den hoge of in de diepte, noch enig wezen in het heelal ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods. (Rom 8,38.39)

Van leven naar eucharistie

Niets is zo zeker in het leven dat wij moeten sterven. De dood maakt definitief een einde aan ons aardse bestaan. Wat wij hebben en wat wij zijn moeten wij in de steek laten. Alle projecten en plannen gaat de dood uit de weg. Wat wij ook doen om de gedachten eraan te verdringen, het baat niet. Sommigen beschouwen haar spijtig genoeg als absurd en zinloos. Maar is dat wel de zienswijze die overeenkomt met de hoge waardering voor de menselijke persoon die wij vandaag hebben teruggevonden? Moet de mens dan werkelijk in het niet oplossen, voor altijd breken met de banden die hem maakten tot persoon te midden van de gemeenschap der mensen?

Eerste lezing

II Makkabeeën 12,43-46

In die dagen hield de heldhaftige aanvoerder Judas de Makkabeeër een geldinzameling bij zijn manschappen en zond het bedrag daarvan, tweeduizend drachmen, naar Jeruzalem om voor de zonden van de overledenen een offer op te dragen. De gedachte aan hun verrijzenis had hem deze voortreffelijke daad ingegeven: zo hij immers niet had geloofd dat de gevallenen zouden verrijzen, dan was het overbodig en zinloos geweest voor de doden te bidden; maar hij had de heerlijke beloning voor ogen die gereed ligt voor wie vroom ontslapen. Daarom liet hij dit zoenoffer opdragen om voor de overledenen vergeving van hun zonden te bekomen.

Tweede lezing

I Korintiërs 15,51-57

Broeders en zusters, nu deel ik u een mysterie mee: wij zullen niet allen sterven, maar wij zullen allen van gedaante veranderen, opeens, in een oogwenk, bij de laatste bazuinstoot; want de bazuin zal weerklinken en de doden zullen verrijzen in onvergankelijkheid en wij, wij zullen van gedaante veranderen. Want dit vergankelijke moet met onvergankelijkheid worden bekleed, en dit sterfelijke met onsterfelijke. En wanneer dit vergankelijke met onvergankelijkheid is bekleed, en dit sterfelijke met onsterfelijke, dan zal het woord van de Schrift in vervulling gaan: De dood is verslonden, de zege is behaald! Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw angel? De angel van de dood is de zonde en de kracht van de zonde is de Wet. Maar God zij gedankt die ons de overwinning geeft door Jezus Christus, onze Heer.

Evangelie

Johannes 6,37-40

In die tijd richtte Jezus het woord tot de Joden en zei: "Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, en wie tot Mij komt, zal Ik niet buitenwerpen. Ik ben immers uit de hemel neergedaald, niet om mijn eigen wil te doen maar de wil van Hem die Mij gezonden heeft; en dit is de wil van Hem die Mij gezonden heeft, dat Ik niets van wat Hij Mij gegeven heeft verloren laat gaan, maar het doe opstaan op de laatste dag. Dit is de wil van mijn Vader, dat ieder die wanneer hij de Zoon ziet in Hem gelooft, eeuwig leven bezit; en Ik zal hem doen opstaan op de laatste dag."

Van eucharistie naar leven

Evenals onze ongelovige broeders worstelen ook wij met de ergernis van de dood. Ook wij willen er een zin aan geven. Spijt onze scherpzinnigste bedenkingen en onze stoutmoedigste verwachtingen vinden wij die niet. Christus is het die er ons de zin van openbaart. Wat wij als eindpunt beschouwden is maar een overgang. Door zijn verrijzenis doet Christus uit de dood leven ontstaan. Iedere Eucharistieviering is als het ware voedsel voor onderweg; sterkte op onze tocht van dit sterfelijke leven naar het definitieve leven. Zo legt zij een band naar het echte Viaticum dat onze eeuwige verbondenheid met Christus en met allen die in geloof ontslapen zijn bezegelt.